

зайти, побачите ся з своїми. І на Буковині діди, та гунцвоти. Трохи я боявсь, но не дуже. Де Кальварія, а де тії сторони, звідки тота мала... Оплатилося. Взяли цигане злодії за ню гроші, та за тов дівчина, як золото. Люде дивляться на ню, тай сиплять грошаками... Злодій жид вчера в ночі не хотів до корчми пустити, каже запізно... Як нес чоловік мусів спати на голій землі. Тепер, поки рано, мушу там зайти і подивитися; там вже мусить бути безліч наших... (глядить на сплячих): А вони гниють еще й досі, (палицею штовхає Остапа і Мартусю): Ану, нероби, дармоїди, вставайте, досить пухнути, до роботи треба братися. (Остап встає, протирає очі, потім легко будить Мартусю і підводить на ноги). А що паннунцю, виспалася? Ходи до мене, пацір мов.

Мартуся (боязливо підходить до него, очі опущені на землю): Звідки ти?

Мартуся: З Буковини, з Садогори.

Кривий: Чия ти?

Мартуся: Ваша.

Кривий: А твоя мама?

Мартуся: Моя мама...

Кривий: Но, скорше неробо, бо тя перехрепцу (підносить палицю).

Мартуся: Ой, не бійте... Моя мама померла на Буковині.